

Zo huiveringwekkend mooi

De Stadsgehoorzaal had tot de laatste stoel bezet moeten zijn! Want zó huiveringwekkend mooi, zo geïnspireerd speelde Amsterdam Sinfonietta nog nooit. Zeker, dit strijkorkest musicert meestentijds op hoog niveau, met een waarachtige 'kamer muziekmentaliteit', een solistische betrokkenheid. Maar dit optreden met de sopraan Barbara Hannigan spant waarachtig de kroon.

Het motto 'Licht in het donker' dekt de lading bij uitnemendheid; in de Prelude (Liebestod) uit Tristan en Isolde van Richard Wagner, Erklärte Nacht van Arnold Schönberg en als lucide hoogtepunt Les Illuminations (gedichten van Rimbaud) getoonzet door Benjamin Britten. Hoe deze liederen geklonken hebben in 1940 (toen gezongen door Sophie Wyss), is mij onbekend maar muzikaler, schitterender, meer extatisch dan de interpretatie van Barbara Hannigan in totale eenwording met het orkest kan het niet geweest zijn. Voor allebei moet het een geweldige ervaring zijn,

'Licht in het donker'. Amsterdam Sinfonietta, concertmeester Candida Thompson, m.m.v. Barbara Hannigan (sopraan). Gehoord: 20/10, Stadsgehoorzaal, Leiden.

om deze cyclus tot leven te wekken.

Sinfonietta en Hannigan voelen elkaar volmaakt organisch aan. Het is alsof de sopraan zich als een verrassend instrument bij het orkest voegt en omgekeerd alsof Sinfonietta een hemels koor wordt dat met ongelofelijk verfijnde voelsprietten de stralende stem van Hannigan binnenhaalt.

Hannigan smult van de Franse taal, proeft elk woord, laat de beeldende zinnen langs en door de betoverende muziek van Benjamin Britten zinderen, als was er geen enkele andere weg om te gaan. En Sinfonietta beleeft de kristalheldere, betoverende stem van Hannigan als een extra toegevoegde dimensie. Laat al strijkend en plukkend cymbalen, pauken, trompetten, paradijsvogels aan het woord, verklankt maanlicht en

duisternis, tot het suizen van een zachte stilte. Dit is adembenemend muziek maken!

En zo bezielt Sinfonietta ook Wagners Prelude. Een enkele violist ontlokt aan haar instrument een tere zilverglanzende nevelsliert die door een tweede viool iets hoger wordt opgetild. Met daarop volgende strijkers zweeft zij hoger en hoger. Bij terugkeer zwelt de orkestklank aan tot een brede golfslag, een woedende zee die de geliefden opneemt als uiteindelijk een schoot van ontferming.

Schönbergs Verklärte Nacht wordt vóór de echte uitvoering besproken door één der cellisten met een afgeslankt orkest dat in vogelvlucht laat horen hoe Schönberg de tekst in zijn (programmatische) muziek opneemt. Héél Sinfonietta speelt nogmaals bevlogen, fabelachtig kleurrijk op elkaar ingespeeld dat Lied ohne Worte. De aanhoudende doodse stiltes na alle drie de uitvoeringen ontladen in staande ovaties.